

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΡΗΓΑ ΠΑΛΛΗΜΗΔΗ 4, ΤΗΛ. 30.297 ΙΔΡΥΤΗΣ: Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΤΩΝ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΗΝΑΣ

Του ΘΡΑΣΟΥ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

* Ένας μήνας κλείνει από την 3η πρωινή ώρα της 28ης Οκτωβρίου.

Κι ο στρατός, οι πολίτες, οι γυναίκες, τα κορίτσια, τα παιδιά προχωρούν, κ' η κάθε μέρα γίνεται φωτιά, και φως, και γούρι κεραυνωτικό μέσα στον πόλεμο τούτο της Οικουμένης και της Αιώνιότητας.

Είμαστε το γούρι της οικουμενικής και της αιώνιας αυτής μάχης, από την 3η εκείνη πρωινή ώρα. Τη χρυσή ώρα της Πανελληνιας Μοίρας, που μονομιάς γίνηκε πανανθρώπινη ώρα χρυσή.

Τα σύνορά μας πάντα γίνονται ένα με τα σύνορα του κόσμου. Οι ιδέες μας, με τις ιδέες του κόσμου. Οι νίκες μας, νίκες του κόσμου. Οι επαναστάσεις μας, επαναστάσεις του κόσμου. Οι θεοί μας, θεοί του κόσμου.

Μόνο που το είχαμε απολημονήσει μέσα στον βορρή μας ήλιο. Και να που ξανάρθο τώρα η παλιά μας άστρασιά. Η ίδια απόκριση της γής μας, του "Ελληνα" Άντρα: «Τι θέλεις έχτρε; Τά όπλα μας; Τις γυναίκες μας; Τα κορίτσια, τους γερόντους, τις πέτρες, το γυαλό, τη γλύκα, τις πίκρες, το τραγούδι μας, τα βράχια μας, τόν ιδρωτά μας; Δεν τα δίνουμε. Ποτές μας δεν τα δώσαμε. Έλα να τα πάρεις! Έχτρε, πετεινοκέφαλε, έλα να τα πάρεις!»

Συητάμε έμεις.
Για μ'άς είναι πάντα η 3η πρωινή.
Δέν κουραστήκαμε.
Δέν κοιμηθήκαμε.

* Αγρυπνάνε πάντα μέσα στον Καιρό που περνάει.
Είμαστε οι βίγλες του.
Γιατί βαθεία μας, στην παντοτεινή βιοπάλη μας, έχουμε έμεις τη χρυσή μας ώρα. Την ξαίρουμε και μ'άς ξαίρει από τα γεννησοφάκια μας.

Την καρτερούμε, κι έρχεται η 3η πρωινή μας ώρα, μέσα στην αγρυπνία της Φύλης μας.
Και τότες...
Μέσα σ' αυτόν το μήνα, έχτρε πετεινοκέφαλε, έμαθες τί γίνεται τότες!

* Απλώς ο οίστρος της ένότητας, όπως το θέλει ο Στρατός. Μ'άς εσύ δεν μπόρεις να το φανταστείς... Και για τούτο νικίσαι τώρα, κυνηγιέσαι, σηκώνεις τα χέρια, κράζεις βοήθεια. Οι αλμπινιστές σου, οι κένταυροί σου, τ' άρματα μάχης σου, οι Βερσαλλιέροι σου, οι Καρραπινιέροι σου, οι Άσκαρήδες σου, οι Αεροεπρέπιδες κι οι "Άλα Λιτόρηδες, γίνονται πήχτρα του παινικού και φεύγουν.

Γιατί έμεις είμαστε "Ένας."
"Ένας" Άντρας.

Ο στρατός, ο τόπος μας, οι γυναίκες μας, τα κορίτσια, οι γέροι, τ' άγούρια, οι πέτρες, τα βουνά μας, είν' ένας Άντρας για να σέ φάει. Και να σέ χωνέψει, όπως χώνεψε τόνους και τόνους άλλους καλικαντζαράιους π' άνοιξαν τα πλοκάμια τους, πιο τρομεροί από σένα, κατά τα μέρη μας.

Η ήττοπάθειά μας, που την φαντάστηκες έγινε λαχτάρα νίκης.
Μίλησες ποτέ σου, έχτρε, με τόνους λιγομίλητους ανθρώπους του λαού μας; Ρώτησες ποτές σου να σου πεί τη γνώμη του ο ταπεινός, ο αγράμματός μας που πάει στο μάκρος ενός δρόμου της πατρίδας μας, με το ψωμοτήρι, με την Ιερή ντομάτα, με την Ιερή ελιά του Βαλκάνιου μόχθου του; Έχτρε που από βάρησες πήγες να γίνεις βώδι και καταντήσες Ισχυρή αγελάδα του Χαϊλέ Σελασιέ, κουβέντιασες με τόνους άνώνυμους εθγενείς και τόνους άνώνυμους σοφούς μας που ξεπόλητοι, μέσα στο φθινόπωρο και τις χειμωνιές της Άττικής, δίνουν πάντα μαθήματα περιφάνειας:

"Ένας άπ' αυτούς μου έπλε προχτές:
— Τόνους Έγγλέζους... δέ θά τόνους αφήσουμε μονάχους. Στά δίσεχτα χρόνια, κι αυτοί μ'άς βοηθήσανε. Ήρθε τώρα η σειρά μας. Τρέπει να πούμε παρών. Μή σέ μέλει, Αγγλία, εδώ είμαστε.

Ναι, είμαστε το γούρι του κόσμου.
Από τα πανάρχαια χρόνια, είμαστε η πρώτη νίκη καταπάνω στη δολοφόνα νύχτα. Τά βουνά μας, τα χώματά μας, δώσανε νόημα στον "Ήλιο. Ο λαός μας στη Νίκη. Κ' οι άρχηγοί μας σέ τούτη την απόκριση που δέρνει και τσακίζει τόν έχτρε: «Έλα να τα πάρεις!»

* Έτσι τό ίδιο από τα πανάρχαια χρόνια.
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3)

ΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(Αποσπασμα)

Του ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

(Με την καλύτερη χαρά δημοσιεύουμε το ανέκδοτο αυτό απόσπασμα από τόν πρόλογο του ποιητή στο λυρικό του έργο. Σήμερα, όπου ο τόπος μας αντίκρύζει τη Μοίρα του, πνευματικές δυνάμεις όπως του Σικελιανού, είναι ένα κεφάλαιο και μια έλπίδα για άλλους μας. Σάν μια τέτοια έθνική συμβολή και προσφορά νοιώθουμε τόσο τη σημερινή του συνεργασία, όσο και τη μελλοντική που μ'άς υποσχέθηκε).

Την ώρα τούτη, η Φιλοσοφία της Ποίησης τείνει στο να γίνεα υ τ η κ α θ ε α υ τ η η Φ ι λ ο σ ο φ ί α, μέσα σ' όλη την πνευματικά άνανεούμενη στις μέρες μας συνειδηση του κόσμου.

* Η έπί τόνους αιώνες άναστομωμένη κοσμική και υπερτερική άξωση της αισθαντικότητας του Άνθρώπου, αρχινά να διεκδικεί τα κυριαρχικά δικαιώματά της, άντικρύ από άλλους τόνους σφετερισμούς της κεντρικής της θέσης στην Ιεράρχηση όλων άνεξαιρέτα τών βασικών άξιών της Γνώσης, της Άληθείας, της Ζωής. Η αυταρχική και συστηματική καθάιρεσή της άπ' τη θέση αυτή (καθώς έπιχειρήθηκε από όλα τα μηχανικά και λογοκρατικά κριτήρια του καιρού μας), άντικατασταίνεται την ώρα τούτη με το βαθύ πνευματικόν όγωνα μιας ολοκληρωτικής άνασυγκρότησης της, που στο τέλος να μπόρει να υποτάξει όλες τις ψευτικές κι' εφήμερες άξίες, ωςάν κάτω άπ' ένα σκήπτρο ή ένα θύροον ήγεμονικό,

στην ουσιαστική κυριότητά της.

Τέτοιος είναι για παράδειγμα, ο καθάρος άγώνας της ύπαρκτικής Φιλοσοφίας, όπου ξεκινώντας από το άναπαλλοτριώτο λυρικό θρησκευτικό κεφάλαιο του Άνθρώπου, προεκτείνει μέσ' άπ' όλες τις άντινομίες τη διαλεκτική της, όσο που να γκίζει με το ίδιο δάχτυλό της, σάν ο Άδάμ του Μιχαηλάγγελου στη «Δεύτερή του Παρουσία», αυτό τό ίδιο δάχτυλο του Δημιουργού.

Και τέτοιο ακόμα είναι στις μέρες μας τό αίτημα του «υπερρεαλισμού», (άν κι' ακόμα αδιάρθρωτο, ή τόσο παρεξηγημένο από τόνους άμύητους στην εφαρμογή του), όταν περιμένει άπ' την ποίηση, «την ώθηση που θάταν Ικανή και πάλι να ξανατοποθετήσει στην καρδιά του σύμπαντος τόν Άνθρωπο, να τόνε βγάλει μια στιγμή άπ' τη διαλυτική του περιπέτεια και να τού θυμίσει πως για κάθε του εξαίρετική χαρά και πόνο, υπάρχει κάποιος χώρος άπεριορίστα τελειοποιήσιμος άπήχησης κ' έπίλυσής τους».

* Άλλ' αυτό που περιμένουμε πραγματικά στις μέρες μας άπ' τόνους ποιητές πούχουν άρχισει να ρωτούνε αυτοί οι ίδιοι τόν έαυτό τους για την ουσιαστική καταβολή της κοσμικής των Ιερατειάς κι' άποστολής στην ανθρωπότητα, είναι κάτι και σαφέστερο και καλύτερο.
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3)

ΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Της ΤΑΤΙΑΝΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Σ' αυτό τόν καταπληκτικό πόλεμο δώσανε με τη σειρά τους έξετάσεις ένα, ένα τά έθνη, οι λαοί και τά άτομα. Ο καθένας κάτω από τό φοβερό χτύπημα της Μοίρας που τόν μαστίγωσε έδειξε αυτό που έκρυβε στα βάθη του. Δυναμεις και άδυναμεις που τις άγνοούσε και ο ίδιος. Ίκανότητες κρυμμένες, παραχωμένες από τη νάρκη της ειρήνης ή σθλιότητες τό ίδιο σκεπασμένες κάτω από τό λίπος της καλοπέρασης.

Είδανε τα μάτια μας σέ τούτον τόν ενάμιση χρόνο πράματα ανέλπιστα και πρωτοφανήσιμα. Άκούσανε τ' άφτια μας περιπέτειες που γράφτηκαν στις ψυχές μας και θαρούμε πως δέ θά τις σήσει ούτε ο θάνατος. Γκρεμοτσακίστηκαν ιδέες μέσα μας στεριωμένες από γενεές, καταχωιανίστηκαν έλπίδες θρεμένες με τό αίμα της καρδιάς.

Η άλήθεια που πιστέψαμε βγήκε νόθη και μ'άς παράτησε άξαφνα ξεκρέμαστους δίχως έρεισμα. Στι αγαπήσαμε ίαπεδείχτηκε τις περισσότερες φορές άνάξιο και μικρό.

* Ανάμεσα σ' αυτή την κοσμοχολασία και τό άναποδογύρισμα που δέ βρίσκεται τό ταίρι του στις Ιστορίες της γής, μονάχα τό ξανθό κεφάλι της Άγγλιας άπόμεινε όρθο για να φωτίσει τη μαύρη νύχτα της ψυχής. Η πεισματάρικη τούτη φυλή που έχει ίσοϋγγίσει στη συνείδηση της τη ζωή και τό θάνατο με την ίδια άμνησσία, δέχεται μερονυχτίς άπανωτά τη φλόγα και τό σίδερο. Άλύγιστη και χαμογελαστή. Και όλομόναχη!

Βαδίζει άποφασιστικά προς τις τρομαχτικές έξετάσεις όπου όλα έθνη, φυλαί, λαοί και γλώσσαι πριν άπ' αυτήν πήραν την κατηφόρα του μηδενικού.

Ίσως τις 27 του Οχτώβρη όμως όλα αυτά γιατί άπό εκεί και άπρός τό μελαχρινό κεφάλι της Ελλάδας άναδούθηκε από την άφάνεια και τη σιωπή, στάθηκε δίπλα-δίπλα για να μοιράζεται τη φλόγα τό σίδερο και την τιμή στους αιώνες.

Δίχως πίσω της άποικίες αυτής, μήτε κτήσεις, στόλους και θησαυροφυλάκια. Μονάχα με τη μεγάλη Ιστορία της, την άκλόνητη πίστη στην Ιδέα της πατρίδας και τόνους βράχους της. Προχώρησε και σταθήκε στην πρώτη γραμμή με τό μάγουλο φλογισμένο άπ' τόν μπάτσο της προσβολής. Τό κάθε έλληνικό πρόσωπο έγινε στη στιγμή και μια Έλλάδα. Μια Έλλάδα που την προσβάλανε και μόνο με την ύποψια πως μπόρουν να την πατήσουν άτιμώρητα.

Μέσα στην ίδια νύχτα αυτά τά έννιά έκατομύρια οι Έλλάδες τινάχτηκαν ενάμενες άπό την ίδια άγαναχτημένη λάσσα. Στά βουνά της Ηπείρου άναποδώσανε τόν κόλαφο στα φουσκωμένα υπεροπτικά μούτρα του φασισμού. Βούξε στην οικουμένη ο πάταγός του. Τόν άντιλαήσαν οι αίθερες άπ' τά ύψη και τόν ξανάσανε οι μακρινές Άμερικές και οι άπόμερες άκρες της Άφρικής.

Ο κόσμος σηκώθηκε άπορημένος και χαρούμενος να σεργιανίσει τό πρωτόφαντο θέαμα.

Στό βαρύ ζόφο της Εύρωπης σάν σάλπισμα θριάμβου ήχησε ο αλαγαμός τών τσοιλάδων και ο σάλαγος τών βράχων μας που πήρανε την καταράκω για να δώσουνε την προπούμενη απόκριση στην φοβέρα.

Τί θά γίνει άπό δώ και μπρός δεν έχει σημασία. Αυτό που έγινε είναι τό μεγάλο και τό σημαντικό. Οτι γράφεται δεν ξεγράφεται.

Έτσι όταν καμιά φορά — άς είναι και ύστερα από χρόνια — θά βαρέσει τό προσκήνιο της νίκης και θά προχωρήσουνε έθνη, φυλαί, λαοί και γλώσσαι να δεχτούνε τό έυσημο της άντρείας της ψυχής, τότε δίπλα στο ξανθό, ματάρμένο κεφάλι της Μεγάλης Βρετανίας θά σταθεί τό μελαπό μέτωπο της μικρής Έλλάδας. Αθήνης που δεν ταπεινώθηκε και δεν έσκυψε να καταπεί τό ράπισμα.

Δίχως νάχει για άποκούμπι, τούτη, πίσω της στόλους, κτήσεις και θησαυρούς!

Μέ μοναδικό πλούτο τη φτώχεια της, της κόλληκαρία και τόνους πολλούς βράχους της.

ΤΑΤΙΑΝΑ ΣΤΑΥΡΟΥ

Σιμωνίδη
Εὐθανασία

Μετάφραση ΤΑΚΗ ΜΠΑΡΛΑ

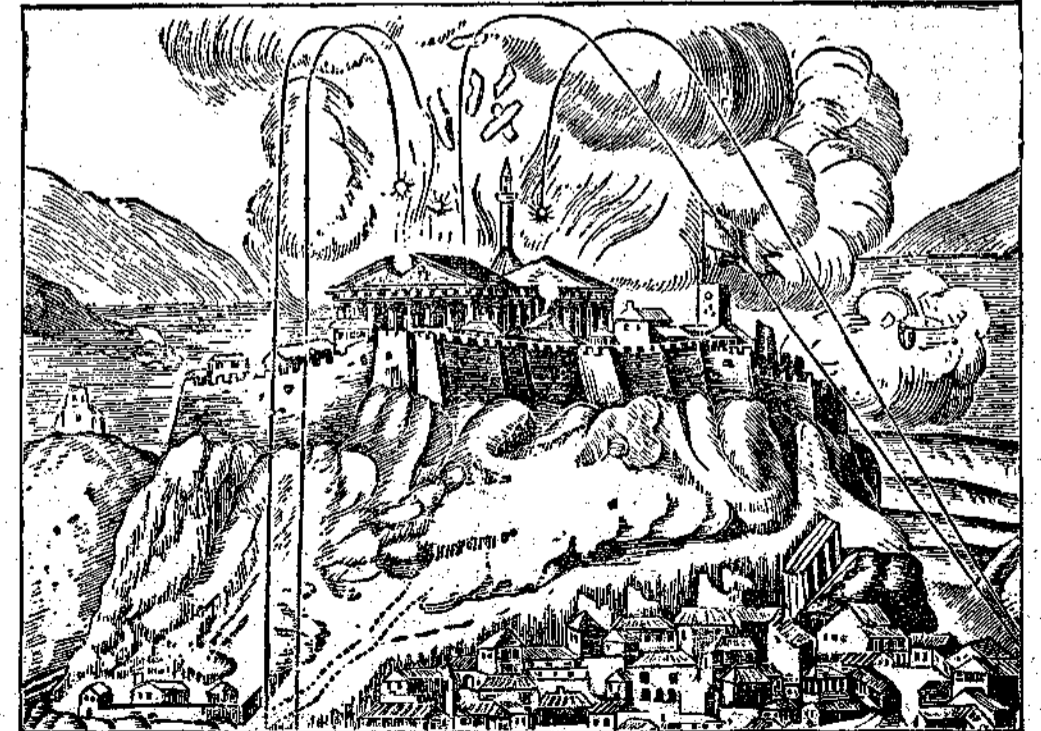
(Η μετάφραση αφιερώνεται στους άθνατους νεαρούς τών νέων θερμοπαλιών)

Αὐτῶν όπου πεθάνανε στίς Θερμοπύλες
Ὅρατος ὁ θάνατος, κ' ἡ μοῖρα ζηλεμένη,
Βωμός ὁ τάφος των, κ' ἄντις γιά μοιρολόι
Στεφάνι θάθανάσις τούς περιμένει!

Ἡ σαπίλα κ' ὁ χρόνος ὁ παμφόγος
Τέτοιο ἕνα μνημα ἀχάλαγο τ' ἀφίγει.
Τὼν γενναίων ἅπ' ὄλη τὴν Ἑλλάδα
Τό χῶμ' αὐτό προσκύνημα ἔχει γίνει.

Μετ. ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ο πολιτισμός τους...

* Αναπαράσταση της καταστροφής του Παρθενώνα από τόνους Ένετούς του Μοροζίνη. Τό σχέδιο τό έκανε ένας από τόνους βενεζόλους, ο Ένετός μηχανικός Ιωάννης Vermeda, που έλαβε μέρος στην καταστροφή. (Βλέπε σχετικό ζεθρο στην τελευταία σελίδα).

Το έλληνικό δήγημα

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ

Του ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Η Βαρβάρα και η μάνα της κάναμε σήμερα χαράκι... Τά γυναικεία πράματα μούλκεσαν τη γή ως τα μεσόλια της, την έτοιμασαν για τη μερόλα. Και σήμερα με την πνούτλη λιακάδα, οι Εζαμάχοι θρόκνανε τά χυμάτα στον πόρο τους και τά δουλάουνα. "Έτσι, κ' η χήρα η Σασούταινα με την κόρη της, κατεβήκανε από χτύμα τους και τó ακάβουνα. Είναι Έα χωράφι σταροούδικο, δολο κοκκαλιούχα, στα ριζά τού δουλάουνα, πού κάπου από τά λιόθεντα και φέταίνε ως τ' Αρμάσια. Έδώ βόσκουνται κάτ' οπούμανα μάρμαρα, κομμάτια από καλάνες κ' ένα σκούρο πούτλα από σήμας, άγγυλάκια. Μ' από τó θύμα τά ξέρουν οι γυναικίαι πούχου ακούσις από τούς εδράκους, πώς έκεί ήσαν νάσι τών άσπατων Έλλήνων και θέατρο.

Η Σασούταινα κατηφόρισε με την αήνη της στον άμο. —Τί ναι, άρη Βαρβάρα... Τι με θέσι; Είπε τó μάρμαρο και στήθηκε αυτονομυμένη. Άρμάσιο ήτανε. Μπ'ή αυτολόν τον πόρο της, είχαν άλλαζαίε χρόνια σκάβουε τη γή ανάλαφρα, με τόρω δια τους είχαν άλλαζαίε σέψε όρημνυμένη ό γεωπόνος στην εκκλησία. Κ' ύστερα ήσαν οι κατεβήκανε τού νερού, πού θύρασαν τά γυμάτα και ξεσκέπασαν τó μηύμα. Γιατί τί ήσαν ένα νήμα, με γρύμα πού με τά παλιό και στήν άκαία σπασέτουε ένας θοράκής, αύτός πού έλεγε ό δασκαλός πός ήσαν ό Χάρος τών παλιών και πήγαυε τήν άμυή τους στον "Άδη με τή θάρρα του.

Οι δύο γυναίκες καθόθηκαν πώς κάνανε τόξα τη δουλειά τους. Οι πρώτες κοινοβύλασαν, τις καλήμπεσαν και προσέπεσαν: "Άρα καλά!" Μόδεσαν τά σνέρατα τους να γυρίσουν στο χωράφι, γεμάτες χαρά,μά κ' έννοια — πολλή έννοια. Ξάγγυρη τó κρεββάτι της ή Βαρβάρα συλλογιότα. "Υμνος δέν την πίναι. «Ε. ΡΩΣ», συλλαβίζεις μέση της, «ΕΡΩΣ... Πανπέτι άγγυή!" Κ' η καρδιά της φλετουρίζε γεμάτη από κείνη τη γλύκα, πού κάνει την κοριτσιότικη καρδούλα γλυκεία και μαλακή σαν κερήθος, πού με μάλινα... «Κόρασε νόμα, κυρία Κουταροπούλου, να μου πεις πώς ό γύος σου ό Γαβρήλης δέν έπεί άλλη, άρχοντοπούλα!" Άρχοντοπούλας τώρα έβασαε κ' έμεις, κυρία μου!" Κ' η Βαρβάρα λογαριάζε πός έκείνοι τ' άνθωσάκι, να ήταν σφιγμένονά να τ' έπαυρα, να ήταν ένα θός. "Άχ, πούό νάτανε! Κεί δέν έβλεπε την άρα πότε να ήμερωόσει να τ' άμει στην παλιάντα, να τó ζυγιάσει.

Ε χήρα η Σασούταινα είναι μία δυνατή γυναίκα, ψηλόκομη, θούνη αία μάρα. Μένει τής τρέχει τó αίμα μέσα γενικά από δουλοτόμια. Και η μά, ατέρα της τó ίδιο: κορίτσαρος! Μ' άμφ, σφιχτοκρέαση, με άδρες έπι γραμμάτι τού προπόου και τά μάτα μέγαλα, αυόρα σαν πέτροκρίσα. Κουδενόειε υνάρες κα τή χήμα τους: κέπο τó χωράφι, τών έλαών, πού πίναι ασίε γεννάδου, τόν ύελο, τόν άλια τους πρόστα, τό μελάρο, τó λαουάκιο τού σπιτιάου —ιά άβια. Γιατί τόν τόπος τού χήρασε τόν πατέρα τους, κ' ό γύος τους ζενιτέθηκε, τó πύρα απόσπαση: άνοσοκομυθήκανε και μπήκανε στην βουλιεί. Αύτες γυναίκες κ' άνθρώποι, τήν άθάναση πέρα, να ζήσανε, γιατί ήσαν στωχές, μεσοκρέατα να πλάνουσε δέ μορπούδ. Με πόν, παρνούσαν τούς άκίους, τά σπείρα, τό τετάνο με τή θροφή τους κ' έρχουταν δώ από τό γυμάτα. Να σ' ανόησαν τον καρπό, να ήσαν πός από λιοτόβι. Νά έλαζέ μορής τά δέντρα. Νά ξεπερνούσαν, "Εα.

—Μημοσύνη, θυγατέρα, λέω, σαν τ' άλλα, κείνα πού θόκναν εδω και τρέινα χρόνια... Θυμάμαι γύ (Κι τί άύαοις, με ζωραδούα!) Νά τόν άνοιξούμει!... Χώσε δέ τόν άβίνο σου και ψοπέ με τόο! Γλήγορα, άρη Βαρβάρα!

—Μημοσύνη, θυγατέρα, λέω, σαν τ' άλλα, κείνα πού θόκναν εδω και τρέινα χρόνια... Θυμάμαι γύ (Κι τί άύαοις, με ζωραδούα!) Νά τόν άνοιξούμει!... Χώσε δέ τόν άβίνο σου και ψοπέ με τόο! Γλήγορα, άρη Βαρβάρα!

Ετσι και σήμερα, κεί στην κλειστάνα τού χωραφού, κ' η κόρη στην άλλη άκεια, τόν κατήγορο, έκεί πού τó χωράφι ανυρωθεί με τ' Αρμάσια.

—Μημοσύνη, θυγατέρα, λέω, σαν τ' άλλα, κείνα πού θόκναν εδω και τρέινα χρόνια... Θυμάμαι γύ (Κι τί άύαοις, με ζωραδούα!) Νά τόν άνοιξούμει!... Χώσε δέ τόν άβίνο σου και ψοπέ με τόο! Γλήγορα, άρη Βαρβάρα!

Ετσι και σήμερα, κεί στην κλειστάνα τού χωραφού, κ' η κόρη στην άλλη άκεια, τόν κατήγορο, έκεί πού τó χωράφι ανυρωθεί με τ' Αρμάσια.

Ετσι και σήμερα, κεί στην κλειστάνα τού χωραφού, κ' η κόρη στην άλλη άκεια, τόν κατήγορο, έκεί πού τó χωράφι ανυρωθεί με τ' Αρμάσια.

Ετσι και σήμερα, κεί στην κλειστάνα τού χωραφού, κ' η κόρη στην άλλη άκεια, τόν κατήγορο, έκεί πού τó χωράφι ανυρωθεί με τ' Αρμάσια.

Ετσι και σήμερα, κεί στην κλειστάνα τού χωραφού, κ' η κόρη στην άλλη άκεια, τόν κατήγορο, έκεί πού τó χωράφι ανυρωθεί με τ' Αρμάσια.

ΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 1)

ούσιων δημιουργικόν 'Αείων πηγροματικώτερο από τις παραπομπή επιδιώξεις. Είναι η ανάγκη ακρίβδος της άπολύτως φωτεινά διασφωμένης διαπιστώσης, πού δέν έινε τίποτ' άλλο από μιάν επανάληψη της πόλης μεταξύ δύο φύλων: της 'Ελληνικής και της 'Ιταλικής στην πύλερ τής έκδιλώση, αήτην πού άντιπροσωπεύε τó φασιστικό πνεύμα. "Ο πρόλογος τού δράματος πού θέλωμε σήμερα, εφευρίσθηκε πριν 26 χρόνια πίνω στα Δώδεκα ημερά της Λοσιών, έδειξε να δουπέ μιάν διαδραματιστική αύτός ό άνός, και με τόν πνεύμα ή κάθε μία από τις δύο αυτές φύλες τó άντιμετώπισε.

22 τ' Απρίλη το 1912. Τα νησία ταυρολογούν. Χτύνεαι οι κομπάνε, γίνουται λαταλέες, πιστολιές ρήγνουται στόν άγέρα. Πλατείαι στήθαε δασωμένη φοουκωνούν και δυνατές άντρίκεες φωνές κατακραυγαίε τόν άπειρο. 'Έρχουται οι έλευτερωτάι! Φανάσιον οι 'Ιταλοί! Τρέχουν οι άντρες στην παράλια, μπάνουν άσθμα και πού δό μούρη κ' άπάθησσητη γυμνασία. "Εκτόσ αντρατομένε χιλιόδες άνθρώποι διαφείθηκαν στις έλιπιδες τούσ άνα άειρά τους. 'Απιδες και άνειρα ανάλων, πού τά είδον, να διαρρίων και να έκστρεμίζονται. "Ομας, ή ψυχή τού λαού μας, τόν άγνού και γιουμάτου άθάνατα Ιστορικά λαού μας, είναι μεγάλη και ηρωική! Δέ λέω, πολλές φορές λάγυεις και λές πός θά σπάσει, μα ά την θηριεπέ κ' άντρευσταί, και ξεπετίει θροσφή και νύκτα στην μεγάλου κ' άν ενιν, κ' η γνός, κ' η ρόβότα. "Οι 'Ιταλοί άρχίσαμε με την προπαγάνδα. Με τόν τρόπο αυτό μάζεσαν πός θά κατόρθωναν να μάζεκαν ψυχικά σκλάβους άνθρώπους κ' άνελυτέρους. Και σιγά σιγά να μάς κάνουν, τόν νόμιον, 'Ιταλούς και φασίστες. Άρχισαν οι φανταχτέρες παράτες, οι μουσική, οι θατρικέε παράτασεις και ίδιος οι ύποσώσεις!

22 τ' Απρίλη το 1912. Τα νησία ταυρολογούν. Χτύνεαι οι κομπάνε, γίνουται λαταλέες, πιστολιές ρήγνουται στόν άγέρα. Πλατείαι στήθαε δασωμένη φοουκωνούν και δυνατές άντρίκεες φωνές κατακραυγαίε τόν άπειρο. 'Έρχουται οι έλευτερωτάι! Φανάσιον οι 'Ιταλοί! Τρέχουν οι άντρες στην παράλια, μπάνουν άσθμα και πού δό μούρη κ' άπάθησσητη γυμνασία. "Εκτόσ αντρατομένε χιλιόδες άνθρώποι διαφείθηκαν στις έλιπιδες τούσ άνα άειρά τους. 'Απιδες και άνειρα ανάλων, πού τά είδον, να διαρρίων και να έκστρεμίζονται. "Ομας, ή ψυχή τού λαού μας, τόν άγνού και γιουμάτου άθάνατα Ιστορικά λαού μας, είναι μεγάλη και ηρωική! Δέ λέω, πολλές φορές λάγυεις και λές πός θά σπάσει, μα ά την θηριεπέ κ' άντρευσταί, και ξεπετίει θροσφή και νύκτα στην μεγάλου κ' άν ενιν, κ' η ρόβότα. "Οι 'Ιταλοί άρχίσαμε με την προπαγάνδα. Με τόν τρόπο αυτό μάζεσαν πός θά κατόρθωναν να μάζεκαν ψυχικά σκλάβους άνθρώπους κ' άνελυτέρους. Και σιγά σιγά να μάς κάνουν, τόν νόμιον, 'Ιταλούς και φασίστες. Άρχισαν οι φανταχτέρες παράτες, οι μουσική, οι θατρικέε παράτασεις και ίδιος οι ύποσώσεις!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

—Τώρα τί νόν τó ποίμε; Έλεγε η Σασούταινα πού έβλεπε την κόρη της χλωμή κ' άμυήτη σα λειψώνα. Νά πάω, Βαρβάρα μου, να τώνε θρώ, και νόν τού φονερώσώ πός... "Όχι, μάνα, άχι, τήν άντίκομη ή Βαρβάρα με θυμό και τ' άχειλ τής έπνευσε. Τώρα δέν τόνε θελώ ούτ' έγώ!

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑΣ

Του ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΟΥ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΓΚΛΗ

"Ο πόλεμος τούτος, εινε, πιστεύω, ή τελευταία φάση μιάν Ιστορικής σύγκρουσης μεταξύ δύο έθνοτήτων, πού δέν έινε τίποτ' άλλο από μιάν επανάληψη της πόλης μεταξύ δύο φύλων: της 'Ελληνικής και της 'Ιταλικής στην πύλερ τής έκδιλώση, αήτην πού άντιπροσωπεύε τó φασιστικό πνεύμα. "Ο πρόλογος τού δράματος πού θέλωμε σήμερα, εφευρίσθηκε πριν 26 χρόνια πίνω στα Δώδεκα ημερά της Λοσιών, έδειξε να δουπέ μιάν διαδραματιστική αύτός ό άνός, και με τόν πνεύμα ή κάθε μία από τις δύο αυτές φύλες τó άντιμετώπισε.

22 τ' Απρίλη το 1912. Τα νησία ταυρολογούν. Χτύνεαι οι κομπάνε, γίνουται λαταλέες, πιστολιές ρήγνουται στόν άγέρα. Πλατείαι στήθαε δασωμένη φοουκωνούν και δυνατές άντρίκεες φωνές κατακραυγαίε τόν άπειρο. 'Έρχουται οι έλευτερωτάι! Φανάσιον οι 'Ιταλοί! Τρέχουν οι άντρες στην παράλια, μπάνουν άσθμα και πού δό μούρη κ' άπάθησσητη γυμνασία. "Εκτόσ αντρατομένε χιλιόδες άνθρώποι διαφείθηκαν στις έλιπιδες τούσ άνα άειρά τους. 'Απιδες και άνειρα ανάλων, πού τά είδον, να διαρρίων και να έκστρεμίζονται. "Ομας, ή ψυχή τού λαού μας, τόν άγνού και γιουμάτου άθάνατα Ιστορικά λαού μας, είναι μεγάλη και ηρωική! Δέ λέω, πολλές φορές λάγυεις και λές πός θά σπάσει, μα ά την θηριεπέ κ' άντρευσταί, και ξεπετίει θροσφή και νύκτα στην μεγάλου κ' άν ενιν, κ' η ρόβότα. "Οι 'Ιταλοί άρχίσαμε με την προπαγάνδα. Με τόν τρόπο αυτό μάζεσαν πός θά κατόρθωναν να μάζεκαν ψυχικά σκλάβους άνθρώπους κ' άνελυτέρους. Και σιγά σιγά να μάς κάνουν, τόν νόμιον, 'Ιταλούς και φασίστες. Άρχισαν οι φανταχτέρες παράτες, οι μουσική, οι θατρικέε παράτασεις και ίδιος οι ύποσώσεις!

22 τ' Απρίλη το 1912. Τα νησία ταυρολογούν. Χτύνεαι οι κομπάνε, γίνουται λαταλέες, πιστολιές ρήγνουται στόν άγέρα. Πλατείαι στήθαε δασωμένη φοουκωνούν και δυνατές άντρίκεες φωνές κατακραυγαίε τόν άπειρο. 'Έρχουται οι έλευτερωτάι! Φανάσιον οι 'Ιταλοί! Τρέχουν οι άντρες στην παράλια, μπάνουν άσθμα και πού δό μούρη κ' άπάθησσητη γυμνασία. "Εκτόσ αντρατομένε χιλιόδες άνθρώποι διαφείθηκαν στις έλιπιδες τούσ άνα άειρά τους. 'Απιδες και άνειρα ανάλων, πού τά είδον, να διαρρίων και να έκστρεμίζονται. "Ομας, ή ψυχή τού λαού μας, τόν άγνού και γιουμάτου άθάνατα Ιστορικά λαού μας, είναι μεγάλη και ηρωική! Δέ λέω, πολλές φορές λάγυεις και λές πός θά σπάσει, μα ά την θηριεπέ κ' άντρευσταί, και ξεπετίει θροσφή και νύκτα στην μεγάλου κ' άν ενιν, κ' η ρόβότα. "Οι 'Ιταλοί άρχίσαμε με την προπαγάνδα. Με τόν τρόπο αυτό μάζεσαν πός θά κατόρθωναν να μάζεκαν ψυχικά σκλάβους άνθρώπους κ' άνελυτέρους. Και σιγά σιγά να μάς κάνουν, τόν νόμιον, 'Ιταλούς και φασίστες. Άρχισαν οι φανταχτέρες παράτες, οι μουσική, οι θατρικέε παράτασεις και ίδιος οι ύποσώσεις!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΗΝΑΣ

Και η ανάγκη άποκατάστασης άδούσης τής 'Ανθρωπίνης Λιβαντικότητας στην κοσμική ροιωτική κ' άποστολή και στην έδραση της φιλοσοφίας τής Ποίησης, ως κίβωτο τών περιθλιπτάι δέν έφάνηκε. Η Βαρβάρα ήθηκε κατά τó θεύα, πήςε σ' άλωανά κ' από κεί στην πλατεία τού χωραφού. "Άξασα, είπε τó Γαβρήλη και νενήνει κοντά της με τόν πατέρα του και μ' έναν άλλον — τó Μπακογιάννη, άν πάρασε τής Βγες, πού τó Γαβρήλης τής έβρεσε μιάν λεδή μιστρία και καμώθηκε πός δέν τή γνύρισε!

Του ΡΟΖΕ ΜΙΛΛΙΞ

Η διαπίστωση είναι κοινότοπη, λάνθαστα είναι κρινόμενα, ούτως ή άλλως, ο χρόνος περσαίνει...

Τις προβάλλεις, καθώς μας εδω-ξε ο συναγεμίας από το σπίτι και...

Αυτό το αίσθημα επιβάλλεται με μια ένταση περίπου τραγική στους πρόποδες των Ιερών ερείπων...

Από τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άλεξαντρινά Έπιγράμματα

ΤΟΥ ΠΟΣ ΕΙΔΙΠΠΟΥ Παλ. Ανθ., V, 211

Βάκρια και γλέντια, απ' τη φωτιά τα πόδια πριν να βγαλώ, γιατι με σπρώχνετε σε νέο της Κύπριας καμινί...

Κέρνι, λαγύνα μου άττικη, του Βάκχου το δροσάτο χυμό, να πιούμε στην ύγειά της συντροφιάς μας...

Μά μη θορείς πώς με γελάς, Φιλαινίω, με τά δάκρια, τό ξέρω, πιόπορο από με δέν άγκαπιά κανόναν...

Άλλον άν έχει ή Πυθιάς, φεύγω (4). Μά φώσαέξ την, γνιά τό θόν, άν μόνάχη της κοιμάται μιά στιγμήλά...

(1) Ο Πόθος — προσποιημένος — είναι άδελφός του Έρωτα και μαζί με τον Έρωτα αποτελούν τη συνουσία της Άφροδίτης...

Του Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

Οι άνθρωποι του μικρού συνοικισμού μας, που από κατακομιδή στην άρχη, άπόγνιψη σιγά-σιγά και...

Τρεις τέσσερις φορές που φύλαξα θάρρα, είχα συντροφιά μου έναν ταβερνιάρη, έναν χρωματοπόλη, έναν...

Μέσα στον άγώνα τούτον αυτό που μουσούνε τό φασισμό, και όσο ο άδώνος είναι έναντιό του, δέν μπορούν...

Η Παλλάδα Άθηνά, προστάτρια των Άθηνών.

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

(1) Ο Πόθος — προσποιημένος — είναι άδελφός του Έρωτα και μαζί με τον Έρωτα αποτελούν τη συνουσία της Άφροδίτης...

Του Α. ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Είνα ώραία ή πατρίδα μας, πατριώτη, καί τά μάτια σου θοορκόωσαν... ΡΗΓΑΣ... ΦΑΝΗ... ΠΑΡΑΜΟΒΙΑ ΛΕΤΕ;

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Η Δόξα

Στόν Ψαρών την δόλουαρη ρόχη, Περπατώντας ή Δόξα μονάχη, Μελετά τά λαμπρά παλληκάρια...

Καλή σου νύχτα, πατριώτη. Τώρα ξέρω κεία σπουδαία με μελετά στην προσεχί μου...

Όχι, καλέ μου μπαμπούλη μου, άλλο λέω έγώ, έού κ' έγώ μονάχο, μας είλαστε λίγο...

Πίσαν οι Φρέγγιοι τά νησιά μας καί την Πρέβεζα τό ακουσα κ' είμαι σε λιοντάρι σό κλουδί...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

Άπο τώρα κι εμπρός, απ' όπου κι αν αντικρούσουμε το άγιο φρόνητο, τις διαρραγείς στήλες...

(1) Άπόσπασμα από την ώραία τραγωδία του κ. Βασίλη Ρώσα...

Οι πρόδρομοι των σημερινών επιδρομών

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΡΟΖΙΝΗ

Του Σ. ΤΣ.

Ο Παρθενώνας είναι το μνημείο που δείχνει από κάθε τι άλλο την έκμη του Αρχαίου Έλληνικού πολιτισμού. Ο Περικλής, ο Φειδίας και ο Ίκτινος συνεργάστηκαν για το έργο αυτό. Ήρθε ακέραιο 20 περίπου αιώνας και το θαύμαζαν άπειρες φυλές και εθνότητες. Ήταν γοαφό του θμω να δεχτεί πλήγματα ανεπανόρθωτα από την απολυταρχική Γαληνότητα Δημοκρατία των Βενετών. Από τους προγόνους των σημερινών επιδρομών μας.

Όταν η κυριαρχία των Βενετών στην Κρήτη κλονίσθηκε πρώτα από το μίσος του Κρητικού Λαού και δεύτερο από τη μεγάλη όρμη των Τούρκων, οι Δόγηδες της Βενετίας κράτησαν κρυμμένο το μίσος τους έναντι των Τούρκων. Εκπρόσωπος της Βενετσιάνικης Δημοκρατίας ήταν ο στρατηγός Μοροζίνης. Το χάσιμο της μάχης του Χάνδακος δεν τον απογοήτευσε. Αποτραβήχθηκε στην πατρίδα του και προετοίμαζε μια καινούργια εκστρατεία. Οι φιλοδοξίες του δεν μπορούσαν να ησυχάσουν. Η μοίρα τον οδηγούσε να συνδέσει το όνομά του με την καταστροφή ενός αριστουργήματος, που στο πέρας τριών αιώνων είχε σταθεί ανέπαφο.

Ο Μοροζίνης είχε παρελθόν πολύ βαρύ. Άγρια ψυχή και σκληρή. Οι συγγραφείς της εποχής εκείνης αναφέρουν τούτα τα χαρακτηριστικά: «Όταν κυριεύε την Κορώνη έσφαξε 300 αιχμαλώτους, διατάζοντας συγχρόνως να περάσει ο κάθε στρατιώτης από ένα κεφάλι στη λόγχη του και να το δείξουν από μακριά στα έχθρικά στρατεύματα. Το ίδιο βάρβαρο κατόρθωμα έκανε κι' όταν πολιορκούσε την πόλη του Ναυπλίου. Είναι φυσικό μια ψυχή που κλείνει μέσα της τόση αγριότητα να μη πολυκοιτίζεται όταν πρόκειται να καταστραφεί ένα παγκόσμιο καλλιτεχνικό μνημείο.

Στα 1684 οι Δόγηδες της Βενετίας αποφάσισαν ν' αρχίσουν μια εκστρατεία έναντι του κατακτητή της Ελλάδας. Και η εκστρατεία αυτή δεν είχε κανένα άμεσο-θεραπευτικό σκοπό, μα το αντίθετο όπως πολύ επιγραμματικά έγραψε ο Κωνσταντίνος Ζησιού: «Ο Δόγης της Βενετίας ήσανθη τον δουκικόν αυτού σκούφον πληρούμενον υπό πνεύματος άρπαγής». Και επικεφαλής της εκστρατείας διορίσθηκε ο στρατηγός Φραγκίσκος Μοροζίνης.

Η συγκρότηση της στρατιάς δεν έγινε από πολίτες της Βενετσιάνικης Δημοκρατίας. Τότε στην Εδώπη επικρατούσε ειρήνη. Ο τριαντάχρονος γερμανικός πόλεμος είχε σταματήσει. Πολλά στελέχη που είχαν λάβει μέρος σε κείνο τον πόλεμο, ξαφνικά βρέθηκαν δίχως καμιά άπασχοληση. Γύριζαν πειρασμένοι και γεμάτοι πλίξη. Οι Βενετοί σκέφτηκαν πώς δε θάταν ιαθόλου αντίθετο προς το συμφέρον τους αν τους χρησιμοποιούσαν, στο ιχηματισμό της στρατιάς τους. Όλοι εκείνοι οι άνεργοι που δημιούργησε η ειρήνη, έτρεξαν να υπηρετήσουν τους Βενετούς με πολύ λίγη άμοιθή.

Τον Ιούνιο ξεκίνησε ο στόλος της Βενετσιάνικης Δημοκρατίας με ναύαρχο τον Ιερώνυμο Δελφίνο. Όλα τα καράβια του ήταν 133 έχτος τα βρηθητικά. Η στρατιωτική του δύναμη ήταν 9880 άντρες και 870 ιππείς.

Προηγούμενος η στρατιά του Μοροζίνη έπαθε πανωλεθρία στη Μονεμβασία και για να παρουσιάσει μια επιτυχία, ξεκίνησε για την Αθήνα. Οι Τούρκοι για ν' ά-

μνηθούν καλλίτερα δχυρώθηκαν στην Ακρόπολη. Νά πώς περιγράφει ο φιλόλογος Κ. Ζησιού σε μια παλιά του αξιοπρόσεχτη μελέτη, την πολιορκία:

«Τη 11)23 Σεπτεμβρίου οι Βενετοί ήρξαντο της προσβολής μεθ' άπάσης της όρμής ήτις έχαρακτήριζε την εκστρατείασν όλην του Πελοποννησια κ ο υ. Έν τσοούτω, καιτοι κατεπυροβολούοντο δέν έπασχον μεγάλως έν άρχή οι πολιορκούμενοι, διότι τ άρχηγός του πυροβολικού ήν άνεπιτηδειότατος. Δεξιώτερον δ' έπειτα διευθυνόμενων τών πυροβολών αι ζημιαί εις τους Τούρκους έγένοντο πυκνότεραι.

Και πρώτον, τη 13)25 Σεπτεμβρίου όλος έπεσαν εις άποθήκην της πυρίτιδος παρά τ ά Προπόλεια, ήτις άνεφλέγη και έσκορπίσθη. Προανάκρουσ μα δυσούωνον του δεινού της έπιούσης. Οι πολιορκηταί έπιέζον κατά πάσαν στιγμήν στενότερον τους πολιορκουόμενους καθ' ών ραγδαία έπήρχετο της πτώσεως ή ήμέρα έν τσοούτω μετά θάρρους άντειχον έλπίζοντες να ιδωσι τας πρασίνας σημαίας του προφήτου κυματιζούσας επί τών κορυφών του Κορυθαλού... αυτόμολός τις άγγέλλων ότι οι πολιορκούμενοι είχαν μεγάλην άποθήκην πυρίτιδος και τών άλλων έπιτηδείων μετά γυναικών και παιδών έντός του Παρθενώνος. Έκτοτε ο ναός του άμειγρός κάλλους... έγένε-

το σκοπός των βολών των τέκνων της πεπολιτισμένης Εδώπης, των ευαίσθητων χριστιανών».

Και παρακάτω: «Βροντή καταχθονία, ώσει μύριοι κεραυνοί κατέπεσαν από του ουρανού και ποταμοί πυρός ώσει έξερράγησαν από του Ίερού βρά-

δέν θα έκύλησαν την νύκτα εκείνη τα άγνά αύτων ρείθρα θλιβόμεναι διά τ ό οικτρόν πάθος. Άλλ' από τών στομάτων τών βονδάλων πολιορκητών έξερράγη θηριώδης κραυγή χαράς άπαισιωτέρα της έκρήξεως, ήτις κατερείπωσε τ ό σεμνόν έργον: «Viva la nostra Republica» ώρύοντο οι Βενετοί.»

«Διακόσια πτώματα φονευθέντων υπό της έκρήξεως και της λουπής προσβολής Τούρκων κατέκειντο άναμειγμένα μετά τών έρειπίων του Παρθενώνος... Ο Μοροζίνης και η στρατιά αυτού έλειχον έξ άρρήτου ήδονής τ ά χείλη θεώμενοι τών πολιορκουόμενων τόν άπελπισμόν... Οι έν τη Ακροπόλει Τούρκοι τη δγδθή ήμέρα άναπέτασαν λευκήν σημαίαν και έπεψαν / προσείλαν, δι' ής άνέθεντο εις τού νικητού την γενναίότητα την άπόφασιν περι της έαυτών τύχης. Ο Μοροζίνης και πρό της ένάρξεως της πολιορκίας είχε προτείνει αυτοίς να παραδοθούν άμοχαρή, έδέξατο δ' ήδη εύμενώς την προσείλαν...»

Παλληκάρια

Παλληκάρια που αλαλάζοντας περνάτε με τ ά λάβαρα και με τη λαχτάρα της Πατρίδας, Έλληνόπουλα που πάτε;

—Πάμε δίτσι μās προσμένουν τών βρονών τών Έλληνικών τ ά χλωρά βάγια από τη Γη την πατρική την άγια πάμε να σβύσουμε με τ ά κοντάρια, με τ ά σπαθιά, με τη φωτιά κάθε δυνάστη, κάθε έχθρου τ' άχνάρια σαν πάντα κι' άλλη μια φορά.

—Παλληκάρια, Έλληνόπουλα, όπου πάτε να διώχνετε τών σκλάβων τ ά μαράζια με τ ό τραγούδι στη φωτιά να όρμάτε τών Έλλήνων τ ά λάβαρα γαλάζια. «Ηρωες μέσ' στον παγκόσμιο άγώνα φέρτε όπου πάτε, φέρτε όπου νικάτε, φέρτε και την Έλλάδα σταυροφόρα και την ΙΔΕΑ ΕΛΛΑΔΑ μέσ' στην μπόρα.

Σ' όποιους και στους πιο μαύρους της άγώνες πάντα τ ό είδωλό της θαυμαστό γιατί παίρνει τη χάρη της άπ' τους αιώνας.

ΛΙΑ Η ΙΑΚΩΒΙΔΗ — ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Η νίκη του Μοροζίνη αντί να καλύτερέψει τη μοίρα των Αθηναίων, είχε τ ό αντίθετο αποτέλεσμα: Οι Βενετοί στάθηκαν μεγαλύτεροι και σκληρότεροι τύραννοι. Σάν άντελήφθηκαν πώς δέν μπορούσαν πιά να κρατήσουν την Αθήνα άκολούθησαν τ ό παράδειγμα

ΟΛΥΜΠΙΑ

Αυτή της Έλλάδα γυρεύουν να καταστρέφουν οι επιδρομείς.

των παλαιών Ρωμαίων. Όπως έκείνοι λεηλάτησαν όσα μόρεσαν έργα τέχνης και τ ά πήγαιναν στην πατρίδα τους.

Οι άρχαιότητες της Αθήνας και τού Πειραιά κατακλέφθηκαν από τούς εύγενείς άριστοκράτες της Βενετσιάνικης Δημοκρατίας. Ο βανδαλισμός της άνατιναξης τού Παρθενώνα δέν τούς φάνηκε άρκετός. Γύρεψαν ν' άποτελειώσουν τ ό έργο της καταστροφής, άφαιρώντας από τη ζωφόρο τ' άριστουργήματα τού φειδιακού έργαστηρίου. Άδέξιοι καθώς ήσαν, άπόσπασαν, πολλά άπ' αύτά, μ' ένα τώσον άτεχνο τρόπο, που έπεσαν κάτω και συντρίφθηκαν. Από τ ό δυτικό πάλι άέτωμα τού Παρθενώνα προσπάθησαν να πάρουν την άριστουργηματική άναπαράσταση της πάλης τού Ποσειδώνα και της Αθήνας, τ ά έν τη Ακροπόλει Τούρκοι τη δγδθή ήμέρα άναπέτασαν λευκήν σημαίαν και έπεψαν / προσείλαν, δι' ής άνέθεντο εις τού νικητού την γενναίότητα την άπόφασιν περι της έαυτών τύχης. Ο Μοροζίνης και πρό της ένάρξεως της πολιορκίας είχε προτείνει αυτοίς να παραδοθούν άμοχαρή, έδέξατο δ' ήδη εύμενώς την προσείλαν...»

Έτσι τ ό όνομα τού Ιταλού Μοροζίνη συνδέθηκε, από τότε, με την καταστροφή τού μνημείου της Ανθρωπότητας. Έγινε συνώνυμο με τ ό όνομα τού Ηρόστράτου. Η κατάρα και τ ό ανάθεμα κάθε πολιτισμένου ανθρώπου, όπου γής, τ ό συνοδεύουν και θά τ ό συνοδεύουν πάντα, όσο τ ό πνεύμα δέ θά έχει ύποδουλωθεί από τούς αυτόκλητους «σωτήρες» του.

Τώρα, έπειτα από 250 χρόνια, οι άπόγονοι τών όρδών τού Μοροζίνη, ξεκίνησαν για να ύποδουλώσουν την Έλλάδα και να συμπληρώσουν τ ό έργο της καταστροφής που άφησαν στή μέση. Ο Μουσολλίνης ή κωμική αύτή κατάρα της Εδώπης, δ δημιουργός τού φασισμού, φαντάστηκε πώς έφταζε τ ό «πλήρωμα τού χρόνου». Όνειροπόλησε, μέσα στην έξημμένη φαντασία του, πώς ήρθε ο καιρός ν' άναστήσει τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Είχε μάλιστα όρσει και τη μέρα που οι βερσαλιέροι του θ' άνέμιζαν τ ά πετεινοφερά τους κάτω από τ ό Βράχο. Κ' έτοιμάζε, δ άνθρωπος, στη Ρώμη, για τόν άναίμακτο, όπως πίστευε θρίαμβό του, γιορτές και πανηγύρια. Ο,τι όρεγόταν ή βουλμία του τ ό νόμιζε για πραγματικότητα. Ο φουσκωμένος τώρα τυραννικός θά ζύπνησε από την αύταπάτη του. Τό μαρτυρά, περισσότερο από κάθε τι άλλο, δ τελευταίος τού λόγος: Ένας λαός, που πήρε την άπόφασιν να πεθάνει παρά να καταντήσει σκλάβος τών δουλαιν του άνάλαβε να τόν προσγειώσει. Όχι μονάχα ο Παρθενώνας δέ θά φιλοξενήσει ποτέ τ ό νέον αύτόν Σύλλα ή Μοροζίνη, μα φαίνεται πώς ήρθε ο καιρός να πληρώσουμε την όφειλή μας και στους παλιούς.

Σ. ΤΣ.